

[Udenrigsministeren.]

stillet til mig, om regeringen har fået tilfredsstillende oplysninger om årsagerne til, at visse lande giver husly til terrorgrupper, der truer den internationale sikkerhed, kan ganske kort besvares med nej, og jeg kunne for så vidt have nøjedes med det. Men da jeg går ud fra, at hr. Knud Østergaard var forberedt på det svar, er det vel ikke derfor, spørgsmålet er stillet, og jeg vil gerne føje et par bemærkninger til.

Vi har flere gange i den sidste tid set eksempler på de meget oprørende metoder, der bruges af terrorgrupper for at fremme deres politiske mål i Mellemøsten, og der kan overhovedet ikke rejses tvivl om den danske regerings mening om disse terroraktioner. Regeringen har, som hr. Knud Østergaard sikkert også har bemærket, f. eks. både efter tragedien i München i fjor og nu for nylig efter terroraktionen i Khartoum, givet udtryk for meget stærk fordømmelse.

Hr. Knud Østergaard siger i sin skriftlige begrundelse, at man ved, at visse nationer i Mellemøsten modvirker opklaringen af terrorhandlinger og hindrer afstraffelsen af de skyldige ved at give disse grupper husly. Problemet er imidlertid ikke så enkelt, som hr. Knud Østergaard her gør det. De ulykkelige begivenheder i Khartoum, der jo også var rettet mod tre arabiske lande, viser klart, at man f. eks. ikke kan slå alle arabiske stater i én gruppe. Skal den danske regering rette henvendelse til en anden regering, må det forudsætte viden om, at denne regering har et ansvar for terrorhandlingerne, og den danske regering er ikke i besiddelse af en viden om et sådant direkte regeringsansvar for de terroraktioner, der har fundet sted i forbindelse med Mellemøstkonflikten.

Hvis hr. Knud Østergaard vil pege på, at et land som Libyen modtog terroristerne fra München, er det jo umiddelbart indlysende, at det er udtryk for en sympati, som vi må tage meget stærk afstand fra, men det viser dog ikke, at den libyske eller andre regeringer har et ansvar for de terrorhandlinger, som hr. Knud Østergaard og jeg er ganske enige om at fordømme.

Knud Østergaard: Jeg må takke udenrigsministeren for det svar, han har givet, hvor jeg navnlig hæfter mig ved, at vi er ganske

enige i vor bedømmelse af de terrorhandlinger, som er årsag til spørgsmålet.

Når jeg har stillet spørgsmålet, er det, fordi det bekymrer næsten alle civiliserede lande, fordi man drøfter det i De Forenede Nationer, fordi vi drøfter det i Europarådet, og fordi vi får henvendelser fra internationale pilotorganisationer, internationale transportarbejderorganisationer og alle, der er berørt af det. Årsagen er, at krigen, volden, har fundet nye veje, og hvis vi ikke prøver på at bremse det, kan det jo få uoverskuelige konsekvenser. Den frygt, som vist alle nærer mere eller mindre i dag ved at sætte sig ind som passager i et fly, må forsvinde, og alle er enige om, at de væsentlige årsager er, at der er nogle, der står bag, og at der er nogle, der huser terrorister.

Jeg er derfor glad for, at udenrigsministeren siger, den danske regering vil gøre alt, hvad den formår, for en opklaring. Må jeg føje til, at resultatet jo kan blive, at man for at komme dette til livs må indføre sanktioner over for lande, om hvilke det er bevist, at de støtter terrororganisationer. Er regeringen også parat dertil?

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Hr. Knud Østergaard nævner i sin skriftlige begrundelse, at det er nødvendigt, at de enkelte landes regeringer dels hver for sig, dels i samarbejde med andre landes regeringer finder frem til midler imod dette, og jeg vil gerne besvare det sidste spørgsmål netop som noget, der må løses i en international sammenhæng, hvad jeg også tror hr. Knud Østergaard vil være enig i. I øvrigt kan jeg sige, at der var ikke ét ord af det, hr. Knud Østergaard sagde, som jeg ikke kunne erklære mig enig i.

Hr. Knud Østergaard ved, at vi i FN med stor tilfredshed har støttet det initiativ, FN's generalsekretær tog med hensyn til at sætte terrorbekæmpelsen på dagsordenen. Hr. Knud Østergaard ved sikkert også, at vi har ratificeret to konventioner, der netop peger på det problem, som ligger i det spørgsmål, hr. Knud Østergaard stiller, nemlig spørgsmålet om husly, misbruget af, at visse lande giver asyl. Jeg tænker på konventionerne i forbindelse med flykapringer; dem har vi stemt for, og der er nu, som hr. Knud Østergaard sikkert ved, arbejdet